І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 45. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 8-го БЕРЕЗНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS · JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, MARCH 8, 1974 No. 45. VOL. LXXXI.

ПРЕЗИДЕНТ УНР МИКОЛА ЛІВИЦЬКИЙ ПЕРЕДБАЧАЄ ПОШИРЕННЯ КОНСОЛІДАЦІЙНИХ ЗУСИЛЬ

Джерзі Сіті. — Президент Української Народньої Республіки в екзилі Микола Лівицький оптимістично оцінює теперішній стан заходів для консолідації українських політичних сил на базі Державного Центру та передбачає їх поширення в найближчому часі. Свої погляди на ці справи висловив він під час відвідин і зустрічі з редакторами „Свободи" в давніх та екзекутивними урядовцями УНСоюзу в нових приміщеннях в середу, 6-го березня. Президент Лівицький склав УНСоюзові і „Свободі" чемностиву візиту в товаристві голови Громадського сектора УНРади ред. Івана Кедрина - Рудницького, приїхавши на короткі відвідини в Ню Йорку після майже тримісячних відвідин українських громад в Австралії та опісля, в поворотній дорозі, в західніх і східніх стейтах ЗСА, з яких він виніс найкращі враження. Президент Лівицький погодився з'ясувати свої погляди на актуальні справи в окремому інтерв'ю для „Свободи", що буде своєчасно опубліковане.

Президент М. Лівицький

Сенатська комісія заповідає зменшення оборонного бюджету

Вашингтон. — Сенатор Джон Мек Клеллан із Арканзо повідомив, що Сенатська бюджетова комісії, яка тепер розглядає 85.6 біл. оборонний бюджет, запропонований президентом Ніксоном, старатиметься зредукувати його на 3.5 більйона долярів. Сенатор МекКлеллан заявив, що Комісія не думає послаблювати оборонної спроможности, ані мілітарної сили ЗСА і зредукує фонди тільки в тих ділянках, які, на думку членів Комісії, не є конечними. МекКлеллан сказав, що не погоджується з твердженням речників Білого Дому, що цілком не можливо зменшувати цього бюджету. Вважають, що МекКлеллан мав на думці заяву секретаря оборони Джеймса Шлісінджера, який перед Сенатською комісією для збройних сил заявив, що 85.6 біль. оборонний бюджет не є надмірний, бо Америка взяла на себе обов'язок обороняти свободу та вдержати мілітарний балянс у світі, а це можна доконати тільки тоді, коли американці реалістично дивитимуться на ситуацію в світі, а не наївно вірити „в близьку й неминучу досконалість людства".

НА ШЛЯХУ ДО 90,000-ГО УНСОЮЗУ

В цім подвійно важливім році, в якому 22 лютого сповнилося Українському Народному Союзові 80 років та який в травні ц. р. відбуватиме свою 28-му Конвенцію, ведеться спеціяльна, чотиромісячна кампанія для точно встановленої мети: довести загальне число членів цієї найстаршої і найбільшої української установи у вільному світі до 90,000. Крім того, УНСоюз бажає в цей ювілейний рік включити в свої ряди найбільшу кількість свідомого українського громадянства й то нехай і поважним капітом. Як відомо, в часі власне цієї короткої кампанії забезпечені нові члени можуть одержати надзвичайні нагороди, включно із сумою тисячі долярів.

Два місяці вже триває ця кампанія, отже залишилися ще неділі два. Тому всі, які бажають стати ювілейними членами УНСоюзу та придбати надзвичайну нагороду, повинні негайно зголоситися до місцевих союзових секретарів та організаторів і підписати заяву.

Також небагато часу залишилося для організаторів членів. Тому й вони повинні докласти всіх старань до того, щоб до кінця квітня виконати свій плян і плян, намічений УНСоюзом. Також для них призначені поважні і цінні нагороди.

Внизу подаємо десять найкращих змагунів-організаторів членів, окремо в усіх трьох групах Відділів, поділених за числом членів, які до кінця лютого придбали найбільше число змагових точок. Точки обчислюються на основі числа придбаних членів і суми, на яку ці члени забезпечилися. Ця таблиця переможців міняється з кожним днем і тижнем. Тому слід сподіватися, що тут подані змагуни доложать усіх старань, щоб зберегти, а то й поправити своє місце впродовж березня, а далі до кінця кампанії.

ПЕРЕДОВІ ЗМАГУНИ КОНВЕНЦІЙНОЇ КАМПАНІЇ В СІЧНІ — ЛЮТОМУ 1974 Р.

I. МАЛІ ВІДДІЛИ (до 75 членів)

Відд.	Ім'я і Прізвище	точок
322	Андрій Кейбіда	165
502	Данило Марцинюк	134
478	Михайло Опольно	85
224	Йосиф Ірха	62
140	Іван Сенич	60
169	Василь Стефурин	56
421	Бернард Корчинський	56
394	Михайло Романик	44
272	Теодор Литвин	42
303	Василь Лещук	33

II. СЕРЕДНІ ВІДДІЛИ (76 — 150 членів)

Відд.	Ім'я і Прізвище	точок
192	Марія Юзик	212
460	Павло Сахаревич	115
339	Василь Коруд	84
489	Микола Шпитко	84
416	Катерина Онуфрик	70
454	Євфемій Омельченко	69
236	Михайло Скарпон	64
486	Ярослав Блищак	55
165	Марія Пелехата	54
450	Євстахія Мілянич	48

III. ВЕЛИКІ ВІДДІЛИ (150 і більше членів)

Відд.	Ім'я і Прізвище	точок
94	Роман Татарський	262
146	Григорій Корб'як	234
200	Іван Пригода	233
147	Іван Гуцайлюк	229
5	Микола Хоманчук	159
191	Василь Колодій	148
204	д-р Василь Палідвор	142
133	Ярослав Леськів	140
240	Михайло Кігічак	136
25	Квітка Стецюк	133

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ПОНОВНО ЗАПЕРЕЧИВ СВОЮ ПРИЧАСНІСТЬ ДО ВОТЕРҐЕЙТСЬКОЇ АФЕРИ

Вашингтон. — Пресова конференція президента Ніксона вечером 6 березня була присвячена в основному вотерґейтській афері у зв'язку з актом обвинувачення для сімох найближчих недавніх співробітників Президента. На запити кореспондентів, президент Ніксон дуже виразно відзначив, що він ніколи не апробував виплати грошей арештованим вломникам до головної квартири Демократичної партії, щоб в цей спосіб купити собі їхню мовчанку. Також Президент, згідно з його заявою, ніколи не пропонував уласкавлення для будь-якого з засуджених учасників вломy. Він підтвердив, що в той час, тобто 21 березня 1972 року, коли вперше він про це довідався від Джона Діна, свого правного дорадника ,він визнав, що і уласкавлювання і купування мовчанки було б неправильним. Такого погляду він додержується сьогодні і тому готовий, щоб з'ясувати всю справу, скласти письмові свідчення у відповідь на запити Юридичної комісії, яка розглядає справу обвинувачення Президента, або особисто свідчити перед уповноваженими Комісії. Президент, однак, відмовився свідчити перед цілою Комісією на Капітолю, вважаючи це порушенням президентських привілеїв.

Сенат відкинув пропозицію закінчити урядову контролю над цінами та платнями

Вашингтон. — Сенат великою кількістю голосів відкинув пропозицію, щоб вся урядова контроля над цінами та платнями була припинена. 66 сенаторів голосували проти цієї пропозиції, яка була долучена до законопроєкту, який пропонує підвищити мінімальні платні до 2.20 на годину, а 28 сенаторів заявилися за негайним знесенням цієї контролі. Ню йоркський сенатор Джеймс Баклі сказав, що урядові контролі спричинюють економічне замішання, мають негативний вплив на продукцію та спричинюють безробіття. Натомість противники цієї пропозиції твердили, що в теперішньому часі, коли інфляція зростає щораз більше, не можливо цілком ліквідувати урядової контролі над цінами та платнями. Інші законодавці заявили, що навіть коли б контроля була знесена, то Уряд повинен надалі залишити за собою право привернути її у випадках наглої потреби. Як відомо, кілька тижнів тому секретар скарбу Джордж Шулц повідомив, що Уряд плянує до 30-го квітня ц. р. знести майже всю урядову контролю над цінами та платнями. Згідно з пляном Білого Дому, тільки нафтова індустрія та установи здоров'я залишилися б надалі під урядовою контролею, а може також ще одна-дві індустрії.

В Ню Йорку зберігаються спогади Н. Хрущова, записані на магнітофонній ленті

Ню Йорк. — Видавництво „Тайм" повідомило 6 березня про те, що в його посіданні був 180-годинний магнітофонний запис спогадів колишнього совєтського лідера Нікити Хрущова. Видавництво передало магнітофонний запис Колюмбійському університетові, водночас повідомляючи, що на основі власне магнітофонного запису появиться другий том спогадів Хрущова, що охоплюватиме роки 1953-1964.

Степан Гавриш переобраний 12-ий раз на голову Комітету Відділів УНС Філядельфійської Округи

Філядельфія, Па. — У неділю 3 березня Окружний Комітет Відділів УНС Філядельфії та околиці відбув перший раз в залі власного Союзового Дому 36-ті з ряду річні загальні збори, під час яких обрано Окружну Управу на чолі з переобраним 12 раз на голову Степаном Гавришем — головним радним і асистентом керівника Організаційного відділу УНС.

Збори відкрив С. Гавриш, а о. протопресвітер Омелян Мицик провів молитву, при чому вшановано померлих членів Округи, а головно довголітнього члена Окружної Управи та довголітнього секретаря 339 Відділу Семена Лупація.

Президію зборів, на внесок Петра Тарнавського, обрано в особах: д-р Володимир Ґалан — голова, проф. д-р Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук — заступники голови й інж. Андрій Заброцький — секретар. До почесної Президії запрошено о. протопрес. Омеляна Мицика, о. протоієрея Михайла Борисенка і заступника головного предсідника УНС проф. Івана Телюка. Номінаційну Комісію, на пропозицію Івана Кнігницького, обрано з 5-ох осіб: інж. Іван Скіра, Федір Петрик, Андрій Кушнір, Йосиф Хома і Святослав Лебідь. Почнаючи звітування членів Управи, С. Гавриш заявив, що рік 1973 був „історичним" роком для Округи, бо в звітовому році Округа закупила власний дім, про що мріяла довгими роками. Округа здобула 6-ий раз чемпіонство в родині Союзових 30-ти Округ, здобуваючи 576 членів, забезпе-

Степан Гавриш

(Закінчення зі стор. 4-ої)

ПРОФ. В. КУБІЙОВИЧЕМ ОРОФ. В. КУБІЙОВИЧЕМ В ІРВІНҐТОНІ

Нюарк. — В суботу 9-го березня в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні, вул. 140 Проспект, відбудеться зустріч з редактором Енциклопедії українознавства проф. В. Кубійовичем та прийняття в його честь. Початок огод. 7 вечора. Дохід з зустрічі і прийняття призначений на закінчення видання двох останніх томів енциклопедії.

Загострюються взаємини між ЗСА та Західньою Европою

Париж. — Критичне наставлення Уряду ЗСА до декларації Европейського Спільного Ринку в справі співпраці Ринку з арабськими країнами викликало гостре негодування в окремих західньоевропейських країнах, зокрема у Франції. Вислів цьому дала відносно найприхильніша для ЗСА газета „Ле Монд", яка у редакційній статті стверджує, що американське негодування безпідставне і що насправді Західній Европі не йдеться про вибір між Вашингтоном і Парижем, а між тим, чи Европа має бути „американською", чи „европейською". Франція хоче бачити Европу „европейською" і такої Европи ЗСА не повинні боятися. Американські чинники інформують, що Генрі Кіссінджер, хоч намагається не допустити до американсько - европейської конфронтації в теперішніх умовах, готується виразно з'ясувати становище ЗСА у питаннях, які однаково важні і для Европи і для ЗСА.

У Великобританії закінчився страйк вуглекопів

Лондон. — Першим практичним позитивом недавно відбутих виборів і зміни уряду у Великобританії є закінчення страйку вуглекопів, який грозив далекойдучими ускладненнями для британської економіки. Лейбористський уряд повністю прийняв вимоги робітничої профспілки, тобто погодився піднести заробітню платню вуглекопів на 35 процентів. Вуглекопи розпічнуть працю вже у найближчий тиждень. Полагодження страйку вуглекопів у такій формі викликало, однак, затривоження у фінансових колах Великобританії, які висловлюють побоювання, що інші робітничі профспілки підуть за прикладом вуглекопів, а це у свою чергу, збільшить кошти продукції і водночас інфляцію в країні.

В Ізраїлі сформовано коаліційний уряд

Єрусалим. — Після шести тижнів переговорів і після короткотривалої резиґнації, Ґолда Меїр остаточно сформувала коаліційний уряд, до якого увійшли члени Партії праці, Незалежні ліберали та представники Національної релігійної партії. Коаліційний уряд матиме більшість в парляменті. До уряду погодився увійти також Моше Даян як міністер оборони. За винятком двох нових членів — Іцика Равіна і Хаїма Задока, вкабінеті є попередні міністри Іцик Равін буде міністром праці, а Хаїм Задок міністром справедливости. Моше Даян у своєму виступі на телебаченні заявив, що він рішився остатися в уряді, враховуючи дальше ще непроминулу загрозу з боку Сирії і можливість сирійсько-ізраїльської війни. Новий уряд матиме важке і відповідальне завдання допровадити до успішного завершення переговорів з Сирією і Йорданією.

Китай і Альжир видали спільний протижидівський комунікат

Токіо. — Кореспонденти преси одержали у вівторок, 5-го березня ц.р. виданий червоним Китаєм і Альжиром спільний комунікат з нагоди офіційних відвідин президента Альжиру Уари Бумідьєна в Пекіні. В офіційному комунікаті Китай зайняв виразне проарабське становище і засудив „агресивну війну ізраїльських реваншистів". В кінці комунікату згадується, що „арабський спротив ізраїльській агресії" треба розглядати, як важливий вклад боротьби народів світу проти імперіялістичної системи.

Окружний Комітет Відділів УНС в Детройті відбув Загальні Збори, Іван Ващук переобраний на голову

Детройт. (В. Б.) — Приказка „одним пострілом — двох зайців" відноситься до старих часів. Сьогодні, в добі шаленого темпа та нечуваної продуктивности, цю приказку належалося б змодернізувати. На це є переконливі докази.

У суботу, 23-го лютого 1974 року, Окружний Комітет Відділів УНС в Детройті що не лише одною імпрезою відзначив 80-ліття УНСоюзу 70-ліття Володимира Дідика, але також відбув свої річні загальні збори. Один стріл — три зайці.

Наради загальних зборів відкрив голова Іван Ващук о год. 3:30 по пол., вітаючи 26 делеґатів від 10 відділів УНС, між ними редактора „Свободи" А. Драгана.

Вставанням з місць та хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлого Володимира Гірняка та інших союзовців, що відійшли у вічність на протязі каденції.

Нарадами проводила президія у складі: Роман Татарський — предсідник, Петро Мудрий—заступник та Григорій Кобняк — секретар.

Звітування з діяльности в минулій каденції склали: голова Іван Ващук, містоголова — Петро Мудрий, секретар Петро Залуга, фін референт Ярослав Базюк, організаційний референт Євген Репета та прес. реф. Василь Папіж. Від Контрольної комісії — Володимир Дідик.

Іван Ващук

Із звітів виходить, що діяльність управи не була слабша від минулих років, та успіхи значно менші. Приєднано на протязі каденції 241 нових членів.

Безпосередньо по звітуваннях референтів, мав слово ред. А. Драган. Муравлина праця низових клітин УНС у різних громадах зібрана разом створила могутню установу з майже 90 тисяч членів та біля 40 мільйонів дол. майна. УНСоюз зараз є спроможний робити важливі діла не лише такого значення,як двигнення хмаросягу „Української Будівлі", але також загальнонаціонального, як ставити до розпо-

(Продовження на стр. 4-ій.)

ВІСТІ З УКРАЇНИ: ПРО СПРОТИВ НАРОДУ, „СВОБОДУ" ІВАНА ДЗЮБИ ТА ЩЕ ДЕЩО

Подав Богдан Арей

Цими днями я зустрінув людину, яка була довший час в СССР і зразу не летовищі відбув з нею розмову, яку й записав на ленті.

На великому міжнародньому летовищі сідає величавий літак совєтської продукції Туполєва. З терпінням чекаю близької мені людини. Двері відчиняються. Виходять пасажири. Серед них є й дещо інші на вигляд люди — це члени великої совєтської делеґації — інший жест руками, інші обличчя. Десь поруч, осторонь, іде мій приятель, задуманий, нетерпеливо чекає, щоби пройти митну контролю. Нарешті ми вітаємося, я пропоную зайти до кафе. Не сівши ще, мій приятель зразу каже:

— Бачиш, я знову тут. Тільки-що з Києва... Який кошмар... Чи ти можеш собі уявити, як ми страшно виросли. Виросли до непередбачених маштабів.

Я здивовано дивлюся на нього і не можу зрозуміти про що він веде мову.

— Про що ти говориш. Що сталося?

— Про Київ, друже, про наш Київ.

І він почав:

— Ще вчора я був у Києві. Ще вчора мені розказували про Дзюбу. Один кошмар. Друзі, дослівно всі його друзі, всі знайомі вирeклися його. Ніхто з ним не вітається. Люди переходять на другу сторону, коли він зближається. Часом декому він старається вияснити, як воно було, але його не слухають. Говорять, що денно він одержує десятки, а то й сотні листів, з цілого Союзу, а то із-за кордону. Люди осуджують його, погрожують, ображають за його „Заяву". Це дуже зручно використовує КҐБ, підсилюючи цю кампанію. Воно організує писання листів, щоб добити людину. Це один кошмар.

— Що ти розумієш під „ми виросли"? Як ми „виросли"?

Невже тобі не ясно? Чи можеш собі уявити, щоби двадцять чи навіть десять років тому назад люди були здібні на бойкот? На мовчазний протест? Це було неможливо. У людей ще не було тієї зрілости, того національного самоутвердження, тієї відваги.

— А тепер є?

— Тепер є. В умовах найбільшого терору за всі післясталінські роки, найбільшого розгулу КҐБ, люди притихли, замовкли, але не заломилися. Вони гідно витримують терор. Колишня пасивність сталінських часів перемінилася в одчайдушність, в одержимість.

— А як держаться в'язні в тюрмах і концлаґерах?

— Напричуд гідно. Їх не залишають в спокою. Їх викликають на дальші допити, дають фальшиві інформації про їхніх друзів і рідних на волі. Деякі тяжко хворіють, зокрема Мороз, Шумук, Світличний, Плющ... Ірина Стасів - Калинець проходила минулого року тяжку операцію, без належної медичної опіки, подібно було зі Строкатою. Про все це знають кияни. Я був вже кілька разів в Україні, але мені здається, що саме тепер люди найбільше про все це знають. Кілька років тому назад, коли я запитався знайомих про Чорновола чи Мороза, то вони лише здвигали раменами. Тепер вони знають про самвидав, про життя каторжан.

— Повертаючись до Дзюби, яка твоя думка про нього, про його вчинок?

— Національно - свідома інтелігенція сприйняла його заяву неґативно. Коли ще так недавно вона хиталася на які позиції стати, то тепер велика її частина стала на позиції, вложені в памфлеті Мороза „Серед снігів". Героїзм, гідна постава, видержливість — стали кличем дня. Дзюба проходить кошмарне життя. Свої його відцуралися, а КҐБ-істи все одно йому не вірять. Хочуть знищити його духово і фізично, щоби він більше не міг піднятися. Тому власне стільки КҐБ-івських листів приходять на його адресу.

— Чи ти думаєш, що життя Дзюби загрожене?

— Так. В Києві з кінцем лютого поширилася чутка, що його життя не менше загрожене, як і Мороза. Там поширено чутку я її чув від двох осіб), що КҐБ-істи хочуть підступно вбити його, а

(Закінчення на стор. 3-ій)

КҐБ стосує нові методи в боротьбі з жидами

Москва. — Як повідомляє західня преса, а головно ті щоденники, які вдержують своїх постійних кореспондентів в Москві, як „Ню Йорк Таймс", „Вашингтон Пост", „Лос Анджелес Таймс" та інші, КҐБ почало стосувати нові методи в боротьбі з жидами, які силою намагаються дістатись до високих урядів в Москві, щоб там протестувати проти обмеженого виїзду жидів до Ізраїлю. Новий спосіб починається інфільтрацією жидівських громад агентами КҐБ, робиться докладні списки охотників на виїзд з СССР, а діставши дозвіл з прокуратури, міліція прямо робить облаву за списком і заарештувавши таку групу перетримує її якийсь час, аж минеться визначений реченець „послухань". Тоді групу випускають і їм знову приходиться добиватись дозволу на „послухання" в міністерствах. Проти таких метод запротестували жидівські організації у вільному світі, а також жиди в Москві намагалися 1-го березня ц. р передати протестну петицію в секретаріяті ЦК КПСС підписану багатьма жидами, які живуть в околиці Москви. Петицію не вдалось вручити, бо стягнуті підкріплення міліції не допустили делеґації до будинку. Прийшлося обмежитись до передачі петиції кореспондентам західньої преси. Після цього намагання кілька сотень міліціянтів в товаристві цивільних агентів КҐБ перевели докладний обшук квартир всіх жидівських активістів.

ВЯЧЕСЛАВ ДАВИДЕНКО ДОПОВІДАТИМЕ В АСТОРІЇ

Асторія. — Як повідомляє 35-й Відділ ООЧСУ в Асторії, відомий публіцист і довголітній редактор „Свободи" Вячеслав Давиденко виступить в суботу, 9-го березня ц.р. о год. 4:30 по полудні в Домі СУМА при 34-14 31 евеня в Асторії з політичною доповіддю. В доповіді, яку предегент назвав „Діяти і діяти", будуть порушені справи спротиву в Україні і в СССР, викинення А. Солженіцина поза кордони імперії та інші гостро актуальні справи.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Крах системи

Голосно реклямований збір хліба в СССР в минулому році далеко розминається з фактичним станом. Як виявляється на основі щойно опублікованих даних у збірнику промов генерального секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва, хоч минулорічні жнива в СССР були рекордні, то водночас втрати зерна досягнули круглo 58 мільйонів тонн, тобто для користування з 222,5 мільйонів тонн осталося тільки 165 мільйонів тонн зерна. Але втрати совєтського сільського господарства не обмежуються до зерна. За словами самого Брежнєва, з уваги на брак належних складів, транспорту, і незадовільні методи консервування втрати зареєстровано на всіх ділянках сільського господарства.

Очевидно, ледве чи можна буде мати точні дані про ці втрати, але з того, що подано до загального відома в СССР, можна зробити висновок, що як у минулі роки і упродовж останніх десятиліть ,так і в 1973 році совєтська система виявила свою нездатність і безпорадність, зокрема на відтинку сільського господарства. Найновіші дані з промови Брежнєва дещо відхиляють заслону з совєтської дійсности, у якій будь - які досягнення дістаються або у висліді непропорційно великих затрат зусиль і коштів, чи навіть жертв з боку населення, або нівелюються у висліді бездарного плянування політичного керівництва, яке на місце господарської ефективности та доцільности завжди ставить партійний інтерес та засаду збереження „непорочности" офіційної ідеології.

Всі дотеперішні господарські неуспіхи пхають совєтський провід на чергові експерименти в господарстві, які знову коштуватимуть додаткових зусиль і жертв. Йдеться тут про відновлення ідеї великих сільськогосподарських комплексів з повною ліквідацією дотеперішньої колгоспної системи і присадибних ділянок, які забезпечували б не тільки селян, а й населення у найконечніші сільськогосподарські продукти. Немає ніякого сумніву, що й ця спроба рятувати антинародну систему себе не виправдає.

Дані про фактичний стан на відтинку совєтського сільського господарства тільки додатково підтверджують слушність і справедливість вимоги нобелівського лавреата А. Солженіцина ліквідувати колективне сільське господарство включно з усією совєтською системою і Совєтським Союзом. Доки цього не станеться, зерно буде загнивати на полях, а уряд буде мусіти купувати сільськогосподарські продукти, щоб прохарчувати населення.

В ім'я єдности

Справа єдности між народами і групами завжди в історії мала вітальну вартість і їй приділювано максимальну увагу, як у війні, так і в мирі. Вже понад сто років тому Абрагам Лінкольн, прийнявши республіканську номінацію на сенатора, повторив думку, що „поділений дім не може встоятись", що окреслено іншими словами: „об'єднані ми стоїмо, роз'єднані — впадемо". Ще більш рішальну вартість має справа єдности в сьогоднішньому зрізничкованому світі, як віддалі перестали грати ролю і все людство опинилось наче під дахом однієї хати, яку можна висадити в повітря необережною атомовою іскрою. Не диво, що „пертрактації замість конфронтацій" стали сьогодні засадою міжнародної політики.

Але, чи не найбільш промовистим показом ваги єдности останніх днів може послужити спільна деклярація католицьких і лютеранських теологів, яка вперше за останніх чотириста років створює реальні можливості об'єднання всіх „сестринних" християнських Церков під авторитетом Римського Папи. Як зважити, що в жадних інших суперечностях не доходить до таких антагонізмів і такого завзяття, як в релігійних, як зважити на чотири сторіччя часу в тих суперечностях, то теперішня спільна заява є направду історичною подією першої ваги.

Можна б тільки висловити надію і побажання, щоб і в нас, серед одного народу, події розвивалися під знаком тієї вітальної для нашого існування єдности. Великий проґрес у нас уже в цьому відношенні зроблено власне в церковних справах і здається, що власне наші Церкви вже могли б послужити багатьома добрими прикладами. А в останніх часах маємо і нові проблиски надії на подібне впорядкування нашого політичного сектора. Очевидно, що є ще багато труднощів, існують ще всілякі пересуди, взаємне недовір'я і взаємні підозріння, але все це — ми впевнені — таки можна перемогти і наладнати власне в ім'я тієї спасенної єдности.

М. Сосновський

ІНФЛЯЦІЯ „ЗВЕРНЕНЬ"

Упродовж останніх місяців багато дечого написано на тему української політичної консолідації і „концентрації українських сил". Деякі автори, приймаючи за добру монету такі чи інші партійні політичні документи, намагалися навіть переконувати читачів, що впорядкування українського політичного сектора — це питання короткого часу, а деякі проголосили навіть заіснування реальних „позицій сили", які начебто відкривають „можливість зміцнення української політичної репрезентації за кордоном". Дійсність, однак, виявилася цілком інша і вже сьогодні досить виразно бачимо, що всі ці розрахунки і сподівання були за передчасні, і що українське суспільство якоюсь мірою впало жертвою партійно - політичних маніпуляцій окремих груп, чи осіб. Справа в тому, що за словами не прийшли діла, а багатомовні декляраціії так і осталися декляраціями, що поволі доповнять десятки і сотні подібних декляpацій минулого.

Стаття лідера ОУН(м) Олега Ждановича - Штуля „На важкому шляху до єдности" („Свобода", 28 лютого) є своєрідним відром холодної води на голови всіх тих, що почали багато обіцювати собі з надто розреклямованого „Становища", що появилося в жовтні 1973 р. за підписами президента Державного Центру УНР в екзилі М. Лівицького та лідера опозиційної до УНРади та ДЦентру ОУН(б) Я. Стецька. Правда, по сьогодні нічогісінько громадянству не відомо, чи покликано вже до життя заповіджену у „Становищі" комісію, яка розглянула б умови приступлення ОУН(б) до УНРади. Все таки, якщо навіть така комісія вже діє, то становище лідера ОУН(м) каже дуже мало надіятися на успіх такої комісії, хібащо здійсниться дивна проекція УНРади, як „ідеологічного центру", яку сформулював активно заанґажований у консолідаційних заходах І. Кедрин - Рудницький, а яка може привести тільки до закріплення в нас політичного дво- чи навіть триподілу.

Для повного образу треба взяти до уваги ще один політичний документ, що появився на початку січня ц. р. під назвою „Заява з приводу нової ситуації в УНРаді", який підписали лідери тих частин партій УРДП, УНДО та ОУН(з), які формально належать до УНРади, але від кількох років діють, подібно як і ОУН(м), поза її рямками, оформивши вільну надбудову, відому як „конґрес української вільної думки". У своїй заяві ці групи виразно стали на становищі, що „оздоровити відносини в УНРаді неможливо, доки на чолі ДЦ (Державного Центру) стоїть особа, яка не може піднятися на висоту своїх завдань". Враховуючи таку ситуацію, ці групи заповідають шукання „нових шляхів для ведення загальноукраїнської політичної діяльности в таких формах демократичної співпраці виразників різних програм і ідеологій, які відповідають потребам і вимогам українського політичного життя сьогодні". В їхній оцінці, „погодитися з затиском свободи думки, слова і переконань та леґалізувати диктатуру, від якої прагне звільнитися український народ на батьківщині — означало б зрадити основні принципи, на яких єдино можна оперти боротьбу за визволення і державну самостійність українського народу".

У принциповій постанові проблеми арґументація О. Ждановича наближається до арґументації згаданих трьох політичних груп, але в деяких аспектах вона багато ширша і заторкує також інші моменти українського політичного життя. Враховуючи нашу актуальну політичну дійсність, становище лідера ОУН(м) можна оцінювати як вирішальне для майбутнього українського політичного консолідаційного процесу. Арґументи О. Ждановича — це фактично передумови, від задоволення яких залежатиме співучасть ОУН(м) в консолідаційному процесі.

В першій мірі, О. Жданович критично висловлюється про „Становище" Лівицького - Стецька, закинувши їм не більше і не менше, а „політичну гру", без справжнього державницького підходу до проблеми. На його думку пропозиції авторів „Становища" не є „плятформою до повного зближення і вироблення єдиної думки і доктрини, а лише сповидний альянс між тими, що його підписали". О. Жданович не погоджується на плян накидування ідеологій і концепцій іншим групам, бо це тільки поглибить поділ політичного сектора. Далі, він відкидає намагання „задушування думки", яку визнається „неправильною", а в першу чергу намагання ділити український політичний світ і українське суспільство на „самостійницький" і „несамостійницький" табори, розуміючи під цим останнім прихильників т. зв. реалітетної політики, що її утотожнюється з „совєтофільством". О. Жданович пише: „усі ми проти совєтофільства, але хто визначує „совєтофільськість" і за яким критерієм? Практика вже нам показала, як це може виглядати".

Поміщений у „Становищі" Лівицького - Стецька заклик до єдности т. зв. самостійницького табору, О. Жданович оцінює як тільки „святкову заяву", враховуючи досвід минулого. Ми „чекаємо конкретних виявів духа єдности, якщо він у підписаних під „Становищем" є. Ми бо завжди за об'єднання, — уточнює Жданович свої позиції, — але ніяк не за приєднання".

Політичний сектор втратив престиж

О. Жданович досить песимістично оцінює ситуацію на українському партійно-політичному відтинку. Криза в УНРаді „знизила її престиж" і сьогодні ситуація витворилася така, що фактично неможлива є консолідація на базі УНРади. На наших очах проходить декомпозиція політичних груп, які подробилися і далі дробляться. Все це має неґативні наслідки для справи поповнення цих груп молодими силами. О. Жданович

(Закінчення на стор. 3-ій)

К. Крупський

ЗАГАДКОВІСТЬ РОЛІ КИТАЮ

(1)

Ніколи досі політичні круги світу не стояли так перед загадковістю ролі Китаю в так званому трикутнику надпотуг світу, як своять сьогодні. Про це серед чисельних статтей в американській пресі заслуговує на увагу стаття в журналі „Форейн Афферс — Американський Квартальний Огляд" січень 1974 р.

Автором статті є проф. Роберт А. Скалапіно, який також є редактором періодика „Огляд Азії", автором праць „Азія і головні сили" та інших.

Близько 40 сторінкова стаття проф. Скалапіно п. н. „Китай і рівновага сил" вказує на те, що автор прекрасно обізнаний з розвоєм політичної думки Китаю, і хоч він, як багато інших знавців Китаю, не може знати скритих плянів китайських провідників, однак, на основі знання духовости китайців та аналізи дотеперішнього політичного курсу, гіпотези проф. Скалапіно про ролю Китаю в недалекому будучому звучать дуже інтересно.

На вступі статті автор каже, що між політичними справами, на які погляди Френкліна Рузвелта і Вінстона Черчіля різнилися, було також і питання ролі Китаю. Рузвелт бачив в Китаєві велику потугу, сила якого гратиме поважну ролю в повоєнній добі, а головно в Азії. Черчіль глядів на Китай, як на появу спільноти.

Беручи під увагу пройдене політичне минуле Китаю, автор вважає, що обидві оцінки мають в собі життєвий первень правди і в цьому факті лежить заплутаність сьогоднішньої китайської закордонної політики. Поважні первні противенств надають Китаєві унікальних якостей, що нині, у великій мірі, зобумовлюють китайську політику на міжнародній арені.

Через двадцять років Китай находився поза рамами міжнародного права, а тут нараз, майже в драматичний спосіб, він був піднесений до стану світової потуги, яка має одну із важливіших у світі військову потугу із скоро зростаючими ядерними і стандартними можливостями. Китайські провідники вже призвичаїлися до ролі „провідників світу". Вони ельоквентно висловлюють свої погляди на міжнародні події, а з їхнього поведення видно, що вони хочуть у скорому часі відплатитись за приниження Китаю в минулому.

В останньому часі стало поширеним те, що президенти, монархи та прем'єр-міністри немов на прощу напливають до Пекіну і тільки росіяни та їхні найближчі піддані є небажаними в Китаю.

Це в свою чергу підносить містику китайського авторитету і сили, але з познаками сили Китаю не зникли і його недомагання. Непевність ще звисає над домашніми проблемами 750 мільйонової спільноти, яка ще находиться в початковій стадії в її боротьбі за політичну стабільність, економічну модернізацію і соціяльні зміни. Велике питання про будуччину Китаю ще залишається без ясної відповіді.

На політичному відтинку є цілий ряд проблем: виховання нової еліти в спільноті, що визнає рівноправство, відносини авторитету в центрі, районі і місцевості, в системі з сильним нахилом до централізму, а понад усе, проблема того, що вже по першому поколінні, з овиду зник характер головного провідництва.

Нарада Десятого Конґресу Комуністичної партії Китаю, що відбулися 24-28-го серпня 1973 р., були дуже засекречені і перебіг важливих справ був поданий для населення і світу в дуже лаконічній формі.

Правда, що Китай зробив поступ на економічному відтинку, однак, в цілому економічному комплексі його господарка є ще відсталою. Ті, які уважають, що Китай дасть собі раду з внутрішніми проблемами, часто приписують той поступ народові, а не провідникам і системі, які насильно витиснули той поступ з народу.

Внутрішня нестабільність відбивається на закордонній політиці Китаю, а зокрема на політиці супроти других двох надпотуг. Виступаючи на рівні з цими потугами, Китай відчуває їхню перевагу. Такою то інтересною є мішанина сили і слабости, які відбиваються на китайській політиці.

Китайці, як і другі комуністичні країни, на зовні виступають з доґмами Маркса і Леніна, що на ділі протирічить національній політиці кожної комуністичної країни. Тому в кожній аналізі китайської закордонної політики треба постійно мати на увазі три головні сили, а саме: націоналізм, появу та ідеологію, бо це є праджерелом всякої політики, каже автор. Під появою автор розуміє виступ на світову політичну арену. Однак, головною подією, яка своїм впливом притінює всі інші, є взаємовідносини з Совєтським Союзом. Ця специфічна подія викликала різку незгоду серед китайської верхівки і через близько два десятиліття була головним інструментом, що оформлює відгук Китаю до світу від половини 1950-их років.

Головна історія причини спору, каже автор, є нині відома. Коротко її можна висловити так: дві великі спільноти, хоч віддані марксизмові-ленінізмові, але вони спільно ділять турботливу історію і мають глибоку національну свідомість. З дальшого тексту статті бачимо, що автор добре знає про те, що в росіян, яких він в більшості називає совєтами, в додатку до того глибокого почуття націоналізму є ще глибше почуття шовінізму, однак, автор мабуть з дипломатичних причин не хоче виразно згадувати цього. Він згадує, що свого часу на Заході уважали совєтсько-китайську приязнь нерозривною та каже, що той розрив, до певної міри, можна приписати ролі таких людей, як Нікіта Хрущов і Мао Тзе Тунґ і тому, каже він, не є виключеним, що в будуччині ті взаємини можуть знову змінитись, а покищо Китай хоче доказати перед світом, що він є кращим і правдивішим революціонером від Москви.

(Закінчення буде-.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ДО ПОНЯТТЯ ВИХОВНОГО ІДЕАЛУ

Прочитавши статтю д-ра Б. Цимбалістого „До українського виховного ідеалу" („Свобода", чч. 37, 38), як один із тих, що формулювали проєкт виховного ідеалу, почуваюся до обов'язку відповісти д-рові Цимбалістому на деякі, на мою думку, хибні його твердження. Не думаю розвивати ширшої полеміки, бо мої погляди на тему виховання і виховного ідеалу відомі читачам із статтей у „Свободі", „Пластовому Шляху" та „Гомоні України". На цьому місці бажаю тільки подати короткі завваги до тих тверджень у статті д-ра Цимбалістого, до яких можна мати поважні застереження.

Автор пише: „Хто хоч трохи ознайомлений з виховною літературою в інших мовах, той знає, що ніяка країна не має якогось усіх зобов'язуючого виховного ідеалу". В першу чергу слід відмітити, що запропонований ідеал не зобов'язує усіх, а є тільки проєктом, метою, до якої ті, хто може і хоче, повинен змагати. Коли ідеал тяжко осягнути, то ще з того не виходить, що його непотрібно. Власне у тому і суть ідеалу, що він є взором до осягнення. Наприклад, для всіх християн святість є ідеалом, але мало хто його осягає. З того ще не виходить, що такого ідеалу не потрібно.

В іншому місці знову ж є написано: „На нашу думку, намагання деяких наших фахівців визначувати українців на основі такої формули є своєрідним у світі прикладом нереального думання, або думання словами, а не поняттями, які віддзеркалювали б дійсність". Тут, наприклад, тяжко зрозуміти, що є нереального у думанню „словами" і яке є відношення понять до слів і думання. А втім, чи може існувати думання без „понять", а „поняття" без „слів"? Це річ неможлива — на думку усіх психолінґвістів, включно з Виготським, Ленненберґом і Хомським. Властиво одинокий спосіб, в який людина може творити поняття, думати і діяти, це і є надавати цим поняттям символічного змісту-назви. До речі, найбільш реальним думанням є власне абстрактне думання, як, наприклад, у математиці, логіці чи філософії.

У статті д-ра Цимбалістого сказано: „Воно нагадує думання всякого роду ворожбитів і волхвів, що хочуть з допомогою слів і формул „заклинати" „дійсність". Це твердження, на мою думку, чи не найбільш багатомовне. Ніхто не думає „заклинати" дійсність, але можна б спитати д-ра Цимбалістого, що він думає і розуміє під „дійсністю". Дехто розуміє дійсність песимістично, себто, що людина це витвір обставин, на які вона має малий вплив. Тут можна б зачислити Сартре, Гайдеґера, і до певної міри Фройда та його психоаналізу.

Інші знову розуміють дійсність як вислід праці, зусиль і намагань людини. До таких належать усі великі письменники, науковці, творці політичних напрямків. У це вірять усі релігії світу.

„Позитивістичне" світосприймання є так питомим для вдачі людини, що без нього неможливо уявити собі розвій цивілізації і поступ людства.

На іншому місці д-р Цимбалістий запитує: „Яким дивним дивом бегавіоризм став течією загрозливою для нашої молоді?" Автор напевно знає, що бегавіоризм, як науковий напрямок, заперечує свобідну волю і моральну відповідальність та зводить психологію, за словами Пяже, до „звичайної і простої фізіології. Бегавіоризм не розрізняє поміж людськими почуваннями і звірячими гонами, і таку „науку" дають нашій молоді сучасні школи.

Помимо cьоїх кількох гострих завваг, кінцеві твердження у статті д-ра Цимбалістого у деяких аспектах подібні до формулювання виховного ідеалу. Витворюється враження, що якщо б д-р Цимбалістий не був зареаґував так сильно на нігілізм, анархізм і бегавіоризм (у трьох місцях у своїй статті) та не вживав таких понять і висновків як „нереальне думання", „волхви і ворожбити", „заклинати", то його стаття звучала б більш переконливо.

Іван Головінський
Ню Бронсвік, Н. Дж.

М. Чировський

ЮВІЛЕЙ ЗАСЛУЖЕНОГО НАУКОВЦЯ

(У 25-річчя наукової і педагогічної праці проф. О. Андрушкова на американському університеті).

Двадцять п'ять років, або чверть сторіччя - це довгий протяг часу. Але чверть сторіччя проведеного в праці для науки, виховання молоді й роботі на народній ниві -- це великий труд і велике досягнення, і саме цього й довершив проф. Осип Андрушків.

У лютому 1949 р. проф. О. Андрушків зі своєю родиною, дружиною і двома синами причалив до берегів Америки, переїжджаючи сюди із хвилею т. зв. масової еміґрації, і вже у вересні цього ж таки року 1949, на основі своїх наукових і педагогічних осягів на рідних землях і в Німеччині за час свого там тимчасового перебування, його покликано на професора математики в Сітон Гол університеті, в Савт Оренджі, Н. Дж., де він ще й далі працює. Проф. Андрушків був одним з перших українців, які маючи на це повні кваліфікації, улаштувалися викладачами на американських університетах.

Проф. О. Андрушків народився 21 березня 1906 р. в Городку Ягайлонському біля Львова, в Західній Україні. Приготовляючися до майбутнього звання, він закінчив з відзначенням гімназію в цьому ж таки містечку 1924 р., студіював механічну інженерію Львівської Політехніки, а відтак математику на Математично-природничому відділі Львівського університету Яна Казімєжа, склавши 1929 р. кінцевий державний іспит з математики, як головного предмету і фізики, як побічного. Великий вплив на молодого Осипа мали визначні його професори, як: Стефан Банах (світової слави математик), Гуґо Штайнгауз (теж світової слави), Евстахій Жилінський (визначний в альгебрі) і Станіслав Рузєвіч (аналітик). Вже в університеті, як студент, молодий Осип мріяв про наукову кар'єру і приготовлявся до асистентури, але умовини польської окупації на це йому не дозволили. З політичних причин польська влада навіть відмовила йому права навчання. Про це, щоб він міг в окупаційних обставинах вчити на рідних українських землях не було жадної мови. І тому молодий Андрушків рішився продовжувати студії ще в другій ділянці, а саме він поступив на Вищу Школу Закордонної Торгівлі. Але восені 1930 р. дозволено йому вчити в глибокій Польщі, поблизу Шлеська, в містечку Кенти. Там учителював він насамперед в жіночій учительській семінарії, а потім в гімназії і ліцеї. І так —аж до вибуху Другої світової війни.

Однак молодому Осипові постійно мріялася наукова робота, бо й інші його учителі і професори завважили його здібності і його завжди у цих мріях піддержували. Тому теж, у міжчасі вчителювання, а зокрема під час вакацій, він працює над докторатом в ділянці „теорії дійсних піль" з математики. В 1936 році він проголошує друком свою першу роботу в Архіві Польського Наукового Товариства у Львові „Про упорядкування дійсних піль". І зараз таки стає збирати матеріяли і працювати над другою роботою, заохочуваний видавцями першої.

Приходить Друга світова війна і проф. Андрушків з родиною разом з мільйонами українців мусів якось переживати страхіття війни і ворожих окупацій. Якийсь час він перебував у Львові, де був асистентом проф. М. Зарицького в університеті (математична аналіза) і проф. В. Левицького в Педагогічному Інституті (аналітична геометрія). Небавом він з родиною подався на еміґрацію і опинився декілька років в Німеччині. В Мюнхені зорганізувався був Український Вільний Університет по виході з Праги, в Чехії. Проф. О. Андрушків тоді задумав на ньому остаточно досягнути докторського ступеня і відкрити собі дальшу фіртку до наукової праці. Знання було і доктарська праця була вже на викінченні, але от і нова трудність! Під цю пору не було на Українському Вільному Університеті професора математики. Тоді УВУ звернувся до німецького мюнхенського університету з пропозицією, щоб один з його професорів виручив УВУ в трудності. Проф. Оскар Перрон погодився бути промотором Осипа Андрушкова. Проф. Андрушків передав йому дві свої праці до вибору, як можливі докторські дисертації. Проф. О. Перрон вибрав одну і запропонував проф. Андрушкові промуватися в нього, таки в німецькому університеті. Однак проф. Андрушків цієї пропозиції не прийняв, бажаючи мати докторат із своєї наукової установи, з вірою в науковий потенціял і майбутність УВУ. Докторську працю „Про положення коренів полинома на площині Ґауса" прийнято і Осип Андрушків став доктором філософії в ділянці математики 1946 р. В рік пізніше 1947 р., він габілітувався на доцента Українського Вільного Університету, захистивши габілітаційну роботу „Про розположення нуля цілої трансцендентальної функції" і перевівши габлітаційний виклад „Народини іраціональних чисел".

Розуміється, що математика, з побічною ділянкою фізики, з такими кваліфікаціями зараз знайшли американські школи університетського рівня і в півроку по приїзді до Америки, проф. д-р Осип Андрушків підписав перший контракт із Сітон Гол університетом, і згодом, з року на рік підвищувано його в ранзі. Вже 1956 р. він став повним професором, а від 1962 до 1971 рр. був головою Математичного відділу цього університету. В 1971 р., покінчивши 65 років життя, д-р Андрушків перейшов на емеритуру в ранзі „професора емерита", але він там стало все ж таки вчить на одному або двох викладах, бо з його знанням і хистом навчання важко розстатися і університетові і його студентам.

Автор цих рядків, не знаючи зовсім особисто д-ра О. Андрушкова, їхав з ним цим самим кораблем до Америки, з ним одного дня підписав професорський контракт із Сітон Гол університетом, та й з ним працює там по сьогоднішній день, хоча розуміється, в іншому департаменті. Але тому і його слова тут глибоко правдиві, бо він був свідком праці д-ра О. Андрушкова за 25 довгих років. Д-р Андрушків втішається якнайбільшою пошаною університетської влади і колеґ — професорів, а студенти не тільки слухають його добре підготованих і цікаво поданих викладів зі захопленням, але шанують його і люблять, хоча часом і нарікають, що він „загострий і забагато вимагає".

За час навчальної праці на Сітон Гол університеті, проф. Андрушків безперервно посвячувався чисто науковій праці і хоч він працював в різних ділянках математики, як теорія правдоподібности, його головним науковим заінтересуванням була теорія цілих функцій. Свої праці, більші і менші статті, він публікував впродовж цілого часу в „Бюлетені Американського Математичного Т-ва", „Американському Математичному Журналі", „Записках НТШ", „Математично-Природничо - Лікарської Секції", „Збірнику УВУ" та інших. Якийсь час аж до 1966 р. був рецензентом наукових робіт з математики при редакції „Математікал Рев'ю", де появилося біля 60 його рецензій. Тобто, проф. Андрушків друкувався українською і анґлійською мовами.

Проф О. Андрушків був проти замкнення нашої спільноти в українському ґетто і тому він шукав членства в американських товариствах, брав участь в міжнародних наукових конґресах, виробляв собі ім'я між чужинцями, але всюди виступав як українець, і де було треба й можливо, ширив правду про Україну.

(Продовження буде)

КОНВЕНЦІЙНІ ДЕЛЕГАТИ УНСОЮЗУ Й КАНДИДАТИ НА НИХ! СТАТУТ УНС ВИМАГАЄ, ЩОБ КАНДИДАТ НА ДЕЛЕГАТА „ВИЯВИВ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ ТА РОЗВИТКОВІЙ ПРАЦІ УНС", А 80-РІЧНА ТРАДИЦІЯ ВИМАГАЄ ВІД КОЖНОГО ДЕЛЕГАТА ПРИДБАТИ ПЕРЕД КОНВЕНЦІЄЮ ЩОНАЙМЕНШЕ „ДЕЛЕГАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ УНС. ПОДБАЙТЕ ПРО НЕЇ НЕГАЙНО!

ІНФЛЯЦІЯ „ЗВЕРНЕНЬ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

прямо стверджує: „немає припливу молодих". Коли ж декто з молодих ангажується в акціях політичного характеру, то це діється в основному „для спорту". Стан такий, що „більшість або деполітизується, де націоналізується (на чужині й в Україні) або зневажливо ставиться до всіх політичних українських середовищ. Привернення престижу української політики стоїть як відкрите і гостре питання. І цього питання не можна розв'язати півзаходами". Таким „півзаходом" по лінії уздоровлення політичного сектора є, твердить О. Жданович, „Становище" Лівицького-Стецька, бо „в ньому нічого нового і конкретного".

Інший аспект, який має негативний вплив на поставу загалу до політичного сектора, це його невміння дати правдиву і реальну відповідь на питання про те, „чому ми програли й не виграємо тепер?У нашій політиці ми постійно виходимо з засади, що „весь народ" боровся в минулому і „весь народ" бореться нині, а не застановляємося над проблемою, що фактично „не ввесь народ боровсь і готовий на боротьбу тепер. І замість гарної фрази, нам треба розгляду методів і засобів саме для того, щоб до боротьби став весь народ", — робить висновок О. Жданович.

Далі на похилій площі

Аналізуючи всі ці документи окремих політичних партій, чи їхніх об'єднань та становища партійних лідерів, мусимо прийти до висновку, що наш політично-партійний сектор таки не завернув з похилої площі. Очевидно, справа не в тому, що до „єдности важкий шлях", як пише Жданович, а в тому, що на відтинку цього сектора питанню єдности і консолідації сил сплачується тільки „данину" у формі гарних деклярацій і закликів, за якими не йде ніяка справді конкретна акція. Кожна політична група, чи якесь міжгрупове зговорення (в кращому випадку!) вважають себе за речників цілости, придержуючися відомої засади „pars pro toto". У висліді, на практиці маємо заперечування важливости засади концентрації національних сил, зокрема у такій ситуації, у якій находиться наш народ під сучасну пору.

Об'єктивно кажучи, не існують аргументи, які могли б будь-кого неупередженого переконати, що на сучасному етапі визвольної боротьби українського народу між нашими політичними групами, які визнають принципи державної самостійности, є розходження такого засадничого порядку, що вони не спроможні навіть здобутися на спільну деклярацію в обороні свого народу. Напроваджувані різними групами „аргументи" мають виключно тактичний, а радше „маніпулятивний" характер, що служить для прикриття вузькогрупових інтересів, чи може й особистих розрахунків окремих лідерів.

Про те, що наші політичні групи далі готові діяти з позиції „удільних князівств", засвідчує чергова політична заява з січня 1974 р. — „Звернення проводу ОУН до всієї української спільноти". У цьому випадку знову маємо справу з стандартним вже закликом до „єдности" і з такою ж пропозицією до всіх самостійницьких груп „зосередити свою увагу, свої сили і засоби для оборони волі і прав України та виступити спільним фронтом проти московського терору і поневолення української нації". Коротко, повторення відомих фраз, які, як у минулому, до нічого нікого не зобов'язують й тепер, а є тактичною „даниною" ідеї єдности нашої політичної репрезентації, що її від довгих років від політичного сектора домагається українське суспільство.

У цьому найновішому політичному документі немає мови про критичний стан на відтинку нашого політичного сектора, а за те є з якихось міркувань включений „апель" до українського суспільства „припинити внутрішні чвари і зосередити всі свої зусилля на оборону України". З цього „апелю" можна б зробити висновок, що не політичний сектор, а суспільство як таке роз'їдають „внутрішні чвари", хоч дійсність засвідчує про цілком щось інше. Українське суспільство в загальногромадському аспекті представляє собою все таки відносно зорганізовану одиницю з СКВУ як своєю координуючою надбудовою, в той час, коли наш політичний сектор продовжує сперечатися за „первородність" таких і інших „актів", мовляв, „насамперед держава".

Ще виразнішу в цьому контексті вимову має найновіше „Звернення до української громадськости в усіх країнах її розсіяння" з лютого 1974 р. У цьому „зверненні" вже навіть немає ніякого натяку на будь - яку потребу концентрації, чи консолідації національних сил на базі міжгрупового зговорення, що треба було б очікувати після появи „Становища", а є виразне наголошення дотеперішніх позицій.

З приводу появи щораз то нових аналогічних „деклярацій" „заяв", „звернень" тощо можна б сказати, що інфляція небезпечна не тільки на економічному фронті, але й політичному. Того роду політичні документи, з уваги на їхній надмір, втрачають свою ефективність у такій мірі, як гроші в добу інфляції. Над цим наші політичні лідери повинні таки застановитися, зокрема, коли за цими „деклярацями" не йдуть конкретні діла.

КОНЦЕРТ ТВОРІВ ОЛЕКСАНДРА ОМЕЛЬСЬКОГО

Ню Йорк. — Український Музичний Інститут Америки в Ню Йорку, Інк. влаштовує в неділю, 17-го березня ц. р. о год. 5-ій по полудні в залі Літературно-Мистецького Клюбу, концерт творів композитора-пяніста Олександра Омельського. Участь в концерті беруть: Автор (сам композитор О. Омельський) — фортепіян, Ганна Шерей — мецо-сопрано, Марта Кокольська-Мусійчук — сопрано, Рафаїл Венке — скрипка.

ВІСТІ З УКРАЇНИ: ПРО СПРОТИВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

пізніше скинути вину на націоналістів, які, мовляв, помстилися за його „зраду".

— Чи чути і чи відомо про нові арешти в Україні?

— Про нові арешти не чути, хоч далі арештують одиниць, менш відомих. У киян є переконання, що реакція Заходу на арешт Солженіцина і видворення його з СССР хвилево зупинили арешти, але зате посилився моральний терор. Під найбільшим тиском опинилися політичні в'язні, від яких вимагають покаяння і засудження свого минулого. Не менше терплять їхні родини. Наприклад...

— Чи тобі відомо про туриста „Х", який заломився в часі допитів?

— Так, це скоро облетіло Київ. Це сталось недавно. „Х" дав КГБ-істам свідчення про кількох людей в Канаді і про одну установу. В зв'язку з цим декого з киян викликали по кілька разів на розмови.

— Перед записом цієї розмови ти згадував, що маєш список осіб з України. Хто ці люди?

— Це — українці, які народилися чи виросли закордоном, а згодом повернулися самі чи з батьками на Україну. Дехто з них задержав громадянство країни свого походження. Багато з них хочуть повернутися на Захід, а їх не пускають. Дуже цікава історія однієї родини і їхніх дочок з Ростова на Дону, одного вченого, який виїхав із ЗСА на Україну і здається там помер, на списку є люди з Аргентини, Франції, Канади, ЗСА.

— Які, на твою думку, перспективи руху за громадянські права в Україні?

— Я оптиміст. Коли я довідався, що бойкотують Дзюбу, я не міг цього пережити. Мене брала досада і я попадав у депресію. Але коли народ ще здібний на бойкот, це свідчить, як далеко ми пішли вперед. Як довго є люди, які готові йти на жертву, готові свідомо йти на довгі роки ув'язнення, так довго цей рух опору владі не дасться знищити.

— Ще одно питання: як на твою думку повинна еміграція ставитися до Дзюби і подібних випадків?

— В Україні я не зустрінув ані однієї людини, яка б знала, як на еміграції поставилися до „Заяви" Дзюби. Я мав враження, що на еміграції мовчать. Я був відірваний від закордонної преси і не знаю, що про це було писано. На мою думку еміграція не має морального права засуджувати Дзюбу, чи будь-кого іншого, хто під тиском заломився. Але кияни, чи львов'яни, зокрема ті, які готові йти на жертву, мають повне моральне право і не лише моральне право, але й обов'язок бойкотувати чи засуджувати людину, яка не витримала. Хоч питання „витривалости" є дуже відносне поняття: медичного тиску і тортур не можна витримати.

Спілка Письменників СССР скритикувала Є. Євтушенка

Москва. — „Літературная газета" з 6 березня опублікувала повідомлення про те, що на засіданні управління Спілки Письменників СССР критиковано поета Євгена Євтушенка за його оборону Александра Солженіцина. З критикою Євтушенка виступили Сергей Міхайлов та Сергей Наровчастов, провідні члени Спілки. Правління Спілки поставило вимогу до Євтушенка не втручуватися в ідеологічні конфлікти. В інформації про критику Євтушенка совєтська газета не згадує про це, що Євтушенко вислав лист до Брежнєва, протестуючи проти депортації Солженіцина.

Замість квітів на могилу

бл. п. д-р Анни Ганкевич-Хоркавої

слідуючі особи зложили пожертви на виховання українських священиків на українському католицькому університеті св. Климента у Римі:

БАРУСЕВИЧІ Софія і Микола, Кергонксон, Н. Й.	$20.00
БАЧИНСЬКІ, Родина інж. Евстахія, Ню Йорк	10.00
ВОБ'ЯКИ Іванка і Роман, Йонкерс, Н. Й.	10.00
ВАСИЛИК Марія, Ню Йорк, Н. Й.	5.00
ВЕЛИЧКОВСЬКІ, Родина, Ірвінгтон, Н. Дж.	50.00
ВОЗНЯКИ Наталія і Мирон, Нюарк, Н. Дж.	20.00
ВОРОНКИ Зірка і Роман, Нюарк, Н. Дж.	10.00
ВОРОХ Стефанія і д-р Степан, Нюарк, Н. Дж.	25.00
ГАНКЕВИЧІ Анна, Марія і Ярослав, Чикаго, Ілл.	50.00
ГАНКЕВИЧІ Міра і Любомир, Чикаго, Ілл.	25.00
ГАНКЕВИЧІ Віра, Марта і Слава, Ню Йорк, Н. Й.	50.00
ГАНКЕВИЧІ Ася і Юрко, Кергонксон, Н. Й.	50.00
ГАНКЕВИЧІ Оля і о. Роман, Едмонтон, Канада	50.00
ГАНКЕВИЧІ Іванка і Петро, Йонкерс, Н. Й.	50.00
ГЛАДКІ, Родина	50.00
ГОЛІНАТІ д-р Лідія і д-р Лев, Нюарк, Н. Дж.	10.00
ГОЛИНСЬКІ, Родина, Ірвінгтон, Н. Дж.	40.00
ГРИЦІВ Роман, Ню Йорк, Н. Й.	20.00
ГРИЦІВИ Лукія і Теодозій, Філядельфія, Па.	20.00
ГУКИ д-р Стефанія і д-р Володимир, Нюарк	20.00
ДУВІВКА Неля, Філядельфія, Па.	10.00
ЖЕРЕБЕЦЬКІ, Родина, Нюарк, Н. Дж.	25.00
ЕЛЬКІВ Ольга і Михайло, Ню Йорк, Н. Й.	10.00
ІЛЬНИЦЬКІ д-р Ірена й інж. Степан, Мейплвуд	10.00
КАПУСТИНСЬКІ Ірена і Олександер, Гартфорд	20.00
КИНАСЕВИЧ Марія і Ярослав, Торонто, Канада	25.00
КИСІЛЕВСЬКІ Анастазія і проф. Кость, Мейплвуд	10.00
КЛАЧИНЦАКИ Наталка і Володимир, Нюарк	10.00
КЛЕЦОР Наталія і Михайло, Бруклин, Н. Й.	10.00
КОРЧИНСЬКІ Евгенія і Зенон, Ню Йорк, Н. Й.	25.00
КОРОЛЬ Стефанія і Іван, Монтреаль, Канада	20.00
КООТІВ Ірена і Симон, Лонг Айленд Сіті, Н. Й.	10.00
КРАВЧУКИ Наталія і д-р Роман, Нюарк, Н. Дж.	25.00
КРУШЕЛЬНИЦЬКІ Лідія і Леонтій, Ню Йорк	10.00
КУЗИЧ Неонїля і Нестор, Чикаго, Ілл.	10.00
КУЗИЧ д-р Юрій, Чикаго, Ілл.	25.00
КУЗЬМАКИ ОКСАНА і д-р Любомир, С. Орандж	25.00
КУШНІР Віра і д-р Юрій, Йонкерс, Н. Й.	20.00
ЛЕВИЦЬКА Віра, Ню Йорк, Н. Й.	25.00
ЛЕВИЦЬКА Леонія, Монтклер, Н. Дж.	10.00
ЛЕВИЦЬКА Люба, Монтреаль, Канада	25.00
ЛЕВИЦЬКІ Ярослава і Мирон, Ню Йорк, Н. Й.	25.00
ЛЕВИЦЬКИЙ Роман, Рочестер, Н. Й.	25.00
ЛЕНЦИКИ Лідія і Василь, Стемфорд, Конн.	20.00
ЛИСИНЕЦЬКІ Ася і Орест, Ірвінгтон, Н. Дж.	10.00
ЛЯШКЕВИЧ д-р Лідія і д-р Ярослав, Нюарк	25.00
МАЛЕЦЬКИЙ д-р Юрій, Нюарк, Н. Дж.	20.00
ОЛЕСНИЦЬКІ Іка і д-р Богдан, Мейплвуд, Н. Дж.	30.00
ОСТАПЧУК Ірена і Петро, Боффало, Н. Й.	25.00
ПЛЯСЕЦЬКІ Петро, Олексій і Петро Ярослав з Родинами	30.00
СЕКРЕТА Анна і Стефан, Ню Йорк, Н. Й.	25.00
СНІЛИК Ірена, Ню Йорк, Н. Й.	5.00
СТАРОСОЛЬСЬКІ, Родина	25.00
СТЕФАНІВСЬКІ Люба і д-р Юрій, Мейплвуд	25.00
СТРУК Ірена, Ню Йорк, Н. Й.	5.00
СУХОВИЧ Марія і Михайло, Ню Йорк, Н. Й.	15.00
ТКАЧІ Леся і Ярослав, Мейплвуд, Н. Дж.	20.00
ТРУСЕВИЧІ Таля і Богдан, Чикаго, Ілл.	50.00
о. ФЕДАШ Василь, Йонкерс, Н. Й.	50.00
ФЛЬОРЧУК Олександра, Детройт, Міш.	5.00
ХОМАНЧУКИ Агнес і Іван, Путнам Веллей, Н. Й.	10.00
ХУХРА Дарія, Кергонксон, Н. Й.	10.00
ШЕБУНЧАК Каролина, Монтклер, Н. Дж.	10.00
ШЕБУНЧАК д-р Софія і д-р Богдан, Блюмфілд	20.00
ШЕГЕДИН Люба і д-р Тарас, Нюарк, Н. Дж.	25.00
ЩУРОВСЬКІ Рома і Роман, Боффало, Н. Й.	10.00
РАЗОМ	$1,490.00

Всім Жертводавцям щире „спасибі"!

Конференція Організацій УВФ північно-західніх стейтів у Клівленді

У Клівленді, Огайо 22 і 23 грудня відбулась Окружна Конференція Організацій Українського Визвольного Фронту північно-західніх стейтів Америки з участю представників Клівленду, Парми, Лорейну, Екрону (Огайо), Чикаго, Палатайну (Ілл.), Мінеаполісу (Мінесота) і Піттсбургу (Пенсилвенія). На конференцію прибули з Ню Йорку голова Головної Управи ООЧСУ проф. Іван Вовчук, голова Головної Управи СУМА мгр Євген Гановський і керівник юнацтва Головної Управи СУМА Іван Кобаса. Метою конференції було знайти напрям, за яким Визвольний Фронт протягом року має працювати серед громади.

Центральною точкою конференції була доповідь проф. О. Вовчука на тему: „Наша дійсність і праця в ній формацій Визвольного Фронту". Відзначивши, що дійсність української спільноти вимагає глибокої задуми, прелеґент вказав, що коньюктура для України тепер краща, ніж будь-коли, отже треба почати боротьбу з дефетизмом, відтворювати громадську думку, бо без неї спільнота не може жити. До громади мусять належати всі українці без огляду на партійну приналежність, але досі такого поєднання не було. Для збереження спільноти треба бути працівниками, а не репрезентантами в УККА. Важливим для збереження української спільноти є теж перепис усіх українців Америки, що має здійснити УККА.

Торкаючись питання нашої культури, бесідник констатує, що вона в нас занепадає. Отже боротьба за піднищення культурного рівня, за повернення до громадської праці культурних діячів є важливим завданням Визвольного Фронту.

Як третю річ, бесідник підносить справу марної витрати енергії на некорисні справи. Гасло „лицем до молоді" в нас проводиться, але шкільництво нидіє. Українську мову в університетах нема кому слухати. Треба збагнути потреби молоді, заопікуватись нею, не дати їй відходити. Вона потребує романтики і нашим завданням є через романтичне сприймання дійсности збудити в молодих людях любов до України, хоч раз на рік влаштувати студентам українську лекцію, але з душею, дати молоді естетичну насолоду.

Торкаючись надходячих ювілейних дат, доповідач спинився на річниці державности, тезою якої буде — доки будемо ділитись. У державних святах треба дати аналізу, включити в святкування все, що робила нація, також чин Карпатської України і 30 червня. У зв'язку з 20-літтям загибелі 500 жінок у Сибіру треба прославити їх геройство та на їх прикладі виховувати громаду. Це відзначення можна сполучити з 30-літтям УГВР. Також треба вшанувати пам'ять Миколи Міхновського у 50-ліття його смерти, подати образ України за Міхновського і тепер.

Наприкінці промовець зазначив, що ми розучились працювати разом дружньо. Мусимо плекати любов, підносити свій рівень, щоб вести громаду, подумати як допомогти органові Визвольного Фронту — „Віснику", що перебуває у фінансових труднощах. Треба знайти шляхи до американської преси, щоб хоча кілька разів на рік там з'являлись замітки про Міхновського чи УГВР. Минулорічні конференції показали, що Визвольний Фронт стоїть на конструктивних позиціях у громаді, отже треба творити, будувати, але не ненавидіти.

По доповіді розгорнулась жвава дискусія. Предметом обговорення був нещодавно відбутий Другий Світовий Конгрес Вільних Українців. Говорили й про те, як знайти підхід до людей, які не підкоряються ніякій громадській дисципліні. Вказували що треба знайти такий підхід, оснований на любові і зрозумінні, мусимо залучати, а не відштовхувати людей. Констатовано, що 70% молоді не охоплено ніякими молодечими організаціями, що невпинно зростають мішані подружжя, що невеселою є справа української мови в родинах.

У співдоповіді голова Головної Управи СУМА мгр Євген Гановський підкреслив, що всі організації повинні заопікуватись молоддю, яка відчуває брак кваліфікованих сил. ТУСМ не має достатньо матеріялів з українознавства і в дискусіях з противниками не може оборонити своїх тез. На цю непідготованість вказував Андрій Бандера. Старшому юнацтву треба відповідних виховників. Надходячий 25-літній ювілей СУМ'у Америки має послужити внутрішньому скріпленні організації.

Висновки з обох доповідей зробив проф. Вовчук. Щодо проблеми молоді треба домагатись поліпшення шкільництва в системі УККА, посилити процес втягнення молоді до організованого життя. На виховання молоді мають звернути увагу жіночі організації. У таборах треба дати романтику, збуджувати любов до України. Ювілей СУМ'у треба провести на високому рівні. Тематикою праці буде: у річницю державности поставити синтезу державницьких формацій, у травні чи червні прославити подвиг 500 жінок-героїнь, поєднавши по можливости з 30-літтям УГВР і восени відзначити 50-ліття смерти М. Міхновського, даючи тему „Від Міхновського до сьогодні". Дальшими завданнями є справи підвищення культурного рівня, проведення статистики українців, питання етики, колеґіяльність праці, боротьба зі взаємною ненавистю, повернення втрачених людей.

Далі відбулись осібні наради ООЧСУ і СУМА. На нараді ООЧСУ заслухано звіти Відділів з Клівленду та Піттсбургу і обговорено пляни дальшої праці.

СУМ відбув річну міжконґресову нараду Головної Управи з головами Осередків, керівниками юнацтва і сумівським активом. Звітували осередки з Клівленду, Парми, Лорейну, Акрону, Чикаго — осередок ім. Павлушкова, Палатайну і Мінеаполісу та обговорено діяльність осередків і їхні завдання. Сумівська нарада тривала 22 і 23 грудня та скінчилась по полудні того дня.

Увечері 22-го грудня до учасників конференції та ширшого громадянства Клівленду і Парми проф. Вовчук виголосив доповідь на тему: „Україна за нинішнього мирного наступу і ми". Промовець зазначив, що мирний наступ став терміном урядової преси імперії після відбутого два роки тому 24-го з'їзду партії, на якому були поставлені дві тези: про мирний наступ на капіталістичний світ і про творення та вже створення нової спільноти людей совєтського народу. Мирний наступ розгортається в парі з ліквідацією націй. Для цього активно працює совєтська наука. Стан імперії щодо рентабельности продукції в світі погіршується, московська продукція не витримує конкуренції, технологія застаріла. Хоч у цьому році завдяки добрим кліматичним умовам виконано плян збирання хліба, але стоїть невідкладна справа реформи промисловости і створення великих лятифундій, що змушує до мирного наступу. Третьою причиною є конфлікт з Китаєм, що ніяк не злагіднився. Китай розраховує на відокремлення азійських совєтських республік. Національна проблема в СССР ще більш ускладнилась, про що довели наукові конференції, які посилено працювали протягом останніх двох років у різних містах. Ліричний націоналізм Шелеста, що писав про демократичні свободи Запоріжжя, обумовив його уаунення, але без відповідного клімату серед-партійного дворянства України ця книга була б не появилася. Для України, Грузії, Прибалтики націоналізм є традиційною річчю. По цих країнах зростає рух спротиву. На Україні він різнобарвний, але об'єднує всіх національною ідеєю. Не замовкає і московська опозиція, яка стоїть за збереження імперії.

Як говорив прелеґент, кращої коньюктури для України, як тепер, нема. Якщо колись були дві сили — Америка і СССР, то тепер маємо їх п'ять і пробуджується арабський світ — шостий чинник. Отже, мусимо пізнати себе, прокласти зв'язки з людьми, які теж підносять справу на рідних землях. Науковцям і чесним людям треба активно виступати проти яничарів і малоросів, громити зрадницькі позиції. Другим завданням є розбудова нашої культури на еміграції. Коли еміграція хоче йти разом з краєм, то мусить подолати провінційні та конфесійні дрібниці і широко дивитись на боротьбу України, — закінчив промовець.

Конференція з її жвавим обговоренням поставлених проблем і обміном думок дала чіткі напрямні щодо дальшої праці організацій.

Ю.Г.

Степан Гавриш переобраний 12-ий раз...

(Продовження на стр. 4-ій.)

чених на суму 1.240.000 дол. Виконавши квоту на 100 від. Округа здобула грошевий бонус в сумі 874.00 дол. Звітуючи про організаційні успіхи С. Гавриш склав подяку всім урядовцям 35 Відділів, що дали нових членів в минулому році. Він зокрема згадав тих секретарів, що дали більше чим 25 членів, а саме: секр. 32 Відділу Михайло Хомин — 73 члени, секр. 83 Відділу Андрій Кушнір — 73 члени, секр. 216 Відділу інж. Богдан Одежинський — 65 членів, секр. 153 Відділу інж. Іван Скіра — 55 членів, секр. 430 Відд. Іван Книгницький — 46 членів, секр. 375 Відд. Петро Тарнавський — 31 членів і секр. 45 Відділу Микола Пришляк — 27 членів. Спеціяльне признання і подяку висловив постійному організаторові колишньому головному радному Іванові Одежинському, який сам збагатив Округу на 135 членів. Звіт голови доповнили секретар Петро Тарнавський і касир Іван Данківський. За словами І. Данківського, Округа мала загального обороту з різних імпрез 2.451.22 дол. — розходів було 1.636.-30 — чистий зиск виносить 815.12 дол.

За Контрольну Комісію звітував голова мгр Іван Скочиляс, який заявив, що Управа вела многогранну працю у всіх ділянках. А тому, що Округа відзначила 35-ти літній ювілей набуттям власного дому, то в імені Контрольної Комісії запропонував загальним Зборам висловити признання для „Батька Округи" д-р Володимира Галана, як рівнож і діючій Управі, що учасники зборів схвалили одноголосно.

Заступник головного предсідника УНС проф. Іван Телюк в першу черґу склав ґратуляції Управі Окружного Комітету за досягнення в організаційній ділянці. Відтак у своїй доповіді порушив ряд актуальних справ, як союзового так і суспільно-громадського характеру. Він рівнож говорив про нові проєкти, що повинні бути розглянені під час 28 Конвенції.

По доповіді відбулася дискусія, в якій взяло участь 15 дискутантів. Дискутанти говорили про виплату дивіденти, 28 конвенцію, консолідацію Братських Союзів, плян розбудови Союзового потенціялу, рент приміщень в новому Союзовому Домі та інше.

В імені Номінаційної Комісії інж. Іван Скіра запропонував склад нової Управи: д-р Володимир Галан і інсп. Осип Бакай — почесні голови, Степан Гавриш — діючий голова, о. протопрес. Омелян Мицик, Іван Одежинський, пані Ірина Щерба і Федір Петрик — заступники голови а Іван Одежинський рівночасно організаційний референт. Петро Тарнавський — секретар, Іван Данківський — касир, інж. Іван Скіра — референт зв'язків і Іван Книгницький — імпрезовий референт.

З уряду до Екзекутиви входять головні контролери проф. др Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук. На членів Управи обрані: інж. Михайло Нич, мгр Михайло Ковальчук, Михайло Хомин, інж. Богдан Одежинський, мгр. Василь Колінко, Андрій Кушнір, пані Текля Мисак, Іван Бабяк, Лазар Іващина, Омелян Барилка, пані Анна Козуб, пані Катерина Благітка — Честер, проф. Стефан Шилкевич — Трентон, Йосиф Хома — Бріджпорт, інж. Андрій Заброцький — Честер і Микола Ляюк — Кемден. До Контрольної Комісії були обрані: мгр. Іван Скочиляс — голова, Михайло Мартиненко, Ярослав Щербак, Михайло Глова і Микола Пришляк.

Голова С. Гавриш подякував в імені членів новообраної Управи за довір'я і вибір. Головні контролери д-р Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук склали короткі побажання новообраній Управі при тому порушили ряд інших важливих справ.

Перед закінченням нарад заступник головного предсідника проф. Іван Телюк, почесний голова Округи д-р Володимир Галан, головні контролери д-р Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук вручили касирові Округи грошевий бонус в сумі 874 дол. за виконання квоти. Рівнож вручили срібні і золоті відзнаки заслуженим секретарам з нагоди ювілею „Свободи". Відзнаки золоті одержали: Іван Сдежинський, Михайло Хомин, Іван Кнігницький і Андрій Кушнір, а срібні одержали: Михайло Мартиненко, Федір Петрик, Петро Щерба, Йосиф Хома, інж. Михайло Нич, Іван Данківський, Ярослав Щербак, Анна Козуб, Вячеслав Лебідь і дир. Микола Тимків. Андрій Кушнір одержав спеціяльну плякету як новий член „Клюбу Заслужених Союзовців".

Секретар 32 Відділу Михайло Хомин запропонував, щоб збори висловили признання Головному Урядові за схвалення фондів на допомогу дисидентам Валентина Мороза і проф. Леоніда Плюща. Спонтанними оплесками схвалено цей внесок.

Рівнож збори ухвалили відбути спеціяльну нараду всіх делеґатів Округи на 28-му Конвенцію. При тому і обрано спеціяльний 7-ми членний Комітет для виготовлення напрямних, якими повинні користуватися делеґати під час Конвенції. До Комітету обрано: о. протопрес. Омелян Мицик, інж. Іван Скіра, мгр Михайло Ковальчук, мгр Іван Скочиляс, інж. Михайло Нич, інж. Андрій Заброцький і Михайло Хомин.

Перед закінченням нарад, голова С. Гавриш запропонував плян праці на біжучий рік, який присутні вповні схвалили, а саме: 1) Округа буде дальше змагатися за першенство і тому до 28 Конвенція повинна здобути 300 членів — або 10 членів кожний делеґат. 2) Вшанувати 80-річний ювілей Союзу святочними імпрезами в Трентоні і Честері, 3) Брати активну участь у всіх ділянках суспільно-громадської і церковної праці, 4) Доложити всіх старань, щоб Відділи, приналежні до Округи, платили Національний Даток до УККА і затіснити співпрацю з місцевим Відділом УККА, 5) Тому, що 28 Конвенція відбудеться на терені Округи, закликається відділових урядовців до співпраці з Конвенційним Комітетом.

Наради, в яких взяло участь 65 осіб, закінчено молитвою, яку провів о. протопрес. Омелян Мицик.

БІЛЛІ ГРЕГЕМ ПЕРЕСТЕРІГАЄ АМЕРИКУ

Мангеттан, Кензас. — Відомий євангелист-проповідник Біллі Грегем, виступаючи з лекцією в стейтовому університеті в Кензасі, перестерігав американський нарід перед духовим і моральним занепадом, який може дуже легко знищити основи американської системи і цивілізаційні здобутки. Грегем вказував також на постійно зростаючу загрозу з боку Росії, яка є найбільшою мілітарною машиною, якої не знав досі світ. Але найбільшим лихом і загрозою — на думку Грегема — є розклад американського суспільства, що народжується у страху перед цією „машиною".

Окружний Комітет Відділів УНС в Детройті...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ряджения міжнародних організацій фонди УНСоюзу на перевезення, лікування і опіку переслідуваних в СССР українських вчених Валентина Мороза та Леоніда Плюща.

Під кінець свого слова разом з гол. радним Є. Репетою вручили відзначення за приєднування нових членів секретарам відділів: д-р А. Слюсарчук — золоту, Г. Корбяк і П. Федик — срібні.

В дискусії над звітами порушено ряд актуальних союзових справ. Слово забирали: Я. Базюк, В. Бойд - Борисевич, В. Дидик, І. Іванчук, Іван Хрін, д-р А. Слюсарчук та інші.

Внеском Володимира Дідика уступаючій управі уділено абсолюторію, а окремим референтам висловлено признання за їхній вклад праці на протязі каденції.

Володимир Бойд - Борискевич, голова Номінаційної комісії, запропонував перевибрати минулорічний склад управи. Його внесок прийнято одноголосно й управу вибрано у слідуючому складі: Іван Ващук — голова, Петро Мудрий, В. Бойд - Борискевич та Дмитро Кошильовський — містоголови, Петро Залуга — секретар, Ярослав Базюк — фін. референт, Євген Репета — організаційний референт, Василь Папіж — прес референт. Роман Татарський, Григорій Корбяк, д-р А. Слюсарчук, П. Федик — члени. Контрольна комісія: В. Дідик, Петро Назаревич та Роман Куропась.

Наприкінці нарад рішено посилити акцію приєднування нових членів з нагоди 80-ліття та його 28-мої Конвенції. Детальний плян праці на біжучу каденцію управа намітить на найближчому засіданні.

Наради закінчено о год. 6:30 веч., і тим уможливлено учасникам зборів взяти участь у Ювілейному Бенкеті з нагоди 80-ліття УНСоюзу, про що буде вістка в черговому числі „Свободи".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 17-го БЕРЕЗНЯ 1974 р.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Місячні збори Т-ва Подільська Січ 8-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі Проситься прибути на збори. — Управа.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Звичайні збори В-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 2 по пол. в Укр. Амер. Клюбі, 292 Гудсон Авеню. Управа на 1974 р.: К. Шевчук, предс., С. Васьків, заст., Т. Кубарич, фін. секр., М. Яремчук, рек. секр., С. Мартинюк, скарб., П. Боднар заст. К. Комісія: В. Дорофей, Д. Марголіч, Д. Пристай. Над. хворих — Н. Лупишин і Варвара Николайко. Делеґати на 28 Конвенцію — Т. Кубарич і К. Шевчук, заст. — Д. Пристай і Ст. Мартинюк. Проситься вирівняти вкладки. — Управа.

РОЗШУК

Пошукуємо нашу краянку

Марусю Сполнік

яка останньо жила в Чикаґо, Ілл. Хто знав би про неї, або вона сама, прошу писати до:

Mrs. Luke Skrypnyk
633 Cleveland Avenue
Joliet, Ill. 60432

Жінка Леоніда Штихно, пошукує його брата **АЛЕКСАНДРА ШТИХНА** та дядька **ІВАНА НАЗАРЕНКА** з міста Білопілля, Сумської області. Поштові видатки поверну разом з подякою. Писати на:

Kateryna Dnistrian
2918 Randolph Street
Warren, Ohio 44485, USA

ТАРЗАН Ч. 7082 ПРИЯ ТЕЛІ ВІДПОЧИВАЮТЬ

Чи це не чудове місце, Тарзане? Зупинімся тут на ніч..

Це добра гадка, Іто!
Е-Е-Е-Е-І-І-І
Бачу, що ти не марнуєш часу!

Я не скочив, а впав... із несподіванки, коли ти сказав, що можемо тут залишитися!

Ти коміку!